

Последниятъ день

(Източно сказание)

Като се събуди една сутринъ, халифътъ Харунъ-алъ-Рашидъ, каза на своя вѣренъ везиръ Джафаръ:

— Лошо спяхъ нощесъ, Джафаръ. Сигурно имамъ огънь. Иди незабавно и извикай моя лѣкаръ.

Лѣкарътъ дойде.

— Кажи, какво ми е — тежко продума халифътъ Харунъ и бавно протегна ржка на лѣкаря.

Лѣкарътъ провѣри пулса на халифа, поклати глава, подръпна нервно нѣколко пжти дългата си брада, като че се не решаваше да отговори, после вдигна тържествено ржка и рече:

— Великий господарю на правовѣрнитѣ, чуй изъ устата на недостойния твой слуга самата истина, за която залагамъ главата си предъ твоитѣ свещени стѣпки: както паритѣ сж въ кесията на търговеца, както звучитѣ сж въ флейтата на музиката, както ржката на орача държи здраво оралото, така и нашитѣ дни сж въ ржцетѣ на Аллаха.

— Зная това, каза халифътъ, но не зная, колко сж днитѣ, които Аллахъ ми е отредилъ... Ето, това именно бихъ искалъ да узная отъ тебе.

Лѣкарътъ мълчаливо се поклонилъ низко до земята, като допрѣ чело до килима...

— Е, ще проговоришъ ли! — кресна халифътъ нетърпеливо, като удари ржка ѝ дивана. Колко ми е отсждено да живѣя още, говори!

— Говори, защо мълчишъ? — подсѣщаше и Джафаръ лѣкаря. Говори и знай, че колкото години опре-